

MUSSOLINI

Tu, el primer,
gran tirà i renegat ja de naixença,
botxi dels teus germans i del teu poble
als quals amordaçares en nom d'una Cultura
per conquerir un Imperi,
un Imperi de crims i de barbàrie,
com mai el món no ha vist, ni pot contar la història.
Trenques el fil de les nobles idees,
adhuc d'aquelles que tu mateix havies combregat,
de baix com eres.

Tu, que ho volies cremar tot; la tirania,
i els poders opressors, fas pitjor encara:
Has inventat el feix i n'has fet símbol,
— el feix i la destal, símbols sinistres
d'esclavitud i oprobí —
per a lligar el teu poble d'on sortires
i erigir-te en tirà, com Juli Cèsar
o pitjor, com Neró qui cremà Roma
en les seves disbauxes i follies.

Tu empengueres la "marxa sobre Roma"
i ara penses fer igual amb tots els pobles
pensant que repetir una gesta és cosa fàcil.
Sí et posares un rei a la butxaca
que et fas ballar talment un putxinel·li
i ell aprova els teus crims de cada dia,
pensa que els reis ja compten amb pallassos
i amb criminals que els guarden les espatlles
i amb renegats i lladres d'etiqueta
els quals quan els escou se'ls saben treure
com a gossos ronyosos a patades.

Amb els sarments del feix has ofegat ton poble,
els humils, els de baix, i has plantat cara
a tot el món honrat que recrimina
tos crims i assassinats
que fas en nom del feix i del poder de Roma
que tu mateix has mort.

I encara portes
per penyora dels crims camisa negra.
Negra de sang vermella que vessares,
vesses i fas vessar a blancs i a negres.
Ai, la vermella sang dels Mateotti
i d'altres que amb tos crims anihilaras!
¿no et pesa, no et fan ombra en ta consciència?

Has endolat tot el poble d'Itàlia
i no veus altre món que el món de Roma,
per la qual mates i robes i cremes
per fer d'ella i del món un Poder únic,
com si bastir-se Imperi fos tan fàcil
com el posar-se un rei a la butxaca.
Tu has mort les joventuts de tot un poble,
del teu poble, d'Itàlia, en grans parades
militars.

Les promocions de joves
que han pujat sota el feix i la mordaça,
res no saben del món ni de la vida
ni han fet la joventut, perquè els criares
a imatge teva, sense goig i febles,
sota el fuet de bèstia que repugna.
Els has pujat amb el punyal i el glavi,
i en holocaust a tu, estenen llurs braços
que per vergonya d'ells, camises negres,
es planyen de no haver tingut altres joguines
que glavis i escopetes; i sols viuen,
per vergonya del món, per a la guerra.
Els joves més fornits són "fletxes negres",
i als més petits de tots els dius "bal·liles",
als quals ensenyes d'odiar altres races
que amb el pas ferm i decidit avancen
vers una nova era de dignitat humana.

Milers d'infants han mort els "fletxes negres"
a Abissínia i a Espanya. Però deixen
xopa de sang d'Itàlia aquestes terres
i fugen com a bous, campis qui puguin,
quan es troben davant d'uns homes lliures
que defensen com llops llur pròpia terra.
I llancen els punyals i les camises
que els havies donat com a joguines.

Si et vas bastir un Imperi amb Abissínia,
ara te'n vols fer un altre dins d'Ibèria.
Però Ibèria et rebutja i et demostra
que el teu feix repugnant i els teus "bal·liles",
les "fletxes negres" i assassins que envies
no són ni valen res al costat nostre;
i s'esberlen el cap per més que facin
els teus minyons que juguen a fer guerra
i no saben que amb homes se les heuen.

Si ets el "pinxo" del món, ton mateix poble
que ara et fa acatament perquè l'ofegues,
s'alçarà contra teu, que a tu t'espera
la fi d'aquells qui moren per l'espatlla
en el tombar de qualque cantonada
d'un carrer repugnant...

Tal ensenyares
que occit has de morir pel punyal propi
que ara, embafat, en ta cintura ostentes.

(Fragment inèdit de l'«Oda Bàrbara» Mussolini, Plus XI i Hitler »)

J. M. PROUS I VILA

"ABRIL" A FRANCESC MACIÀ

"Abril" té en preparació un número extraordinari, amb motiu de l'Aniversari de Francesc Macià.

En aquest número la figura i els records de l'"Avi" reviuran en les pàgines del nostre periòdic.

La Direcció fa avinent a tots els seus col·laboradors absents de la nostra ciutat, la conveniència de què no en falti un, en el modest homenatge dedicat al primer President de la Generalitat restaurada.

CARNET INTERNACIONAL

El desplaçament que tindrà lloc aquesta setmana per part dels ministres anglesos a París, amb la finalitat de tractar sobre les relacions de ambdós països amb els seus col·legues francesos, ha merescut els més variats comentaris, sense però fer possible establir de una manera concreta els punts exactes que seran motiu de debat. No hi ha dubte, i en aquest cas coincideixen tots els comentaristes, que una de les qüestions destinades a ocupar l'atenció dels quatre, és la guerra d'Espanya. No és possible preveure els termes en què serà plantejada la qüestió per part dels referits homes d'Estat, ni si alguna de les fantàstiques combinacions o plans que vénen circulant per la premsa estrangera poden en veritat ésser-les-hi atribuïdes. El que sí podem afirmar des d'aquí, és que l'única intervenció eficaç que poden portar al problema espanyol — com ells l'anomenen — és la d'arribar a un acord per a fer efectiva la retirada total de tota intervenció italo-germànica a la zona franquista; obtenint que pels facciosos es compleixi exactament l'acord establert i aprovat pel comitè de Londres, el qual acord per altra part no hi falta la signatura dels dos representants de Hitler i Mussolini.

Si els arbitristes de Munic desitgen sincerament la pacificació de la nostra península i a l'ensens cooperar d'una manera positiva a què la influència totalitària no pugui establir-se en aquest extrem occidental d'Europa, amb notori perjudici per les seves comunicacions imperials i interessos estratègics, no tenen altre camí que obligar als governs totalitaris a respectar l'esmentat acord de Londres, de tan laboriosa gestació.

Si la política de redreçament d'Anglaterra i França davant l'agressivitat dels països totalitaris, no és un fet que es tradueixi en actituds enèrgiques, i aquestes potències persisteixen en deixar actuar lliurement als dictadors sense respecte a la sobirania dels pobles i no es restableix l'imperi del dret internacional, resultaran en va tots els esforços que portin a cap per tal de conservar la seva influència i els seus interessos en els països de la petita entesa. Tot el relatiu optimisme registrat aquests darrers dies a Londres i París amb motiu dels viatges del Rei Carol de Rumania i del Príncep regent de Iugoslàvia, esdevindrien inútils, ja que els pobles són també realistes a la seva manera i l'exemple d'Àustria i Txecoslovàquia no és fàcil d'oblidar. Una actitud enèrgica respecte a la intervenció a Espanya podria reivindicar a les potències democràtiques davant les nacions dèbils, i el seu prestigi reafirmat, permetria de consolidar un nou front de resistència contra l'expansió germànica vers el pròxim orient, i evitar el reforçament de la posició d'Itàlia a la Mediterrània, que representen per un esdevenidor més o menys llunyà el debilitament i fins l'anul·lació de les posicions britàniques que asseguruen les comunicacions amb Egipte i l'Índia i l'imperi colonial francès amb la metròpoli.

Pel que atany a la veïna república, sembla que l'instint de conservació i el sentiment patriòtic s'han vist despertats davant les conseqüències de la «pacificació» de Munic i cada dia és més unànime la decisió d'oposar-se a noves claudicacions, davant dels adversaris d'avui i segurs enemics de demà. Manca, però, saber, si els representants actuals del poble francès voldran, o en tot cas tindran l'energia suficient per a sostenir un criteri ferm i digne davant probables suggestions i adhuc pressions que puguin exercir damunt el seu ànim Chamberlain i el seu col·lega Halifax, originals exemplars del pacifisme conservador britànic.

Per al senyor Chamberlain i els interessos que directament representa, és motiu de preocupació principal, els enormes perjudicis experimentats a l'extrem orient i l'amenaça cada dia creixent de la política d'expansió i hegemonia japonesa, en els llocs de Xina on precisament radiquen els principals interessos de les potències occidentals. En aquest extrem la cooperació i estreta intel·ligència amb Nord Amèrica, és un factor principal que no és de creure puguin negligir els ministres anglesos. Si volen que l'opinió nordamericana, avui molt revoltada per la conducta del Reich vers els jueus, es manifesti favorable a una cooperació efectiva dels Estats Units amb les nacions europees els interessos dels quals es troben amenaçats a l'Àsia, no és aconsellable una actitud dèbil i claudicant de les mateixes, en la defensa dels seus interessos més directament amenaçats. De persistir en la política de claudicacions iniciada a Munic, el poderós país americà recolzat en els seus enormes recursos és probable opti per a la defensa dels seus propis interessos, prescindint dels qui no volen o no poden redreçar-se davant la política agressiva i decidida dels països totalitaris.

S. FIGUERES